

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου.

(Συνέχεια: ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Ταρασσομένους ὑπὸ τῆς κοχλαζούσης ἐν τῇ ψυχῇ του ἀγανακτήσεως, ὁ Γεώργιος ἀνηγέρθη βιαίως ἀπὸ τῆς ἑδρας καὶ ἐβάδιζε πυρετωδῶς ἐντὸς τοῦ θαλάμου. τὸ δὲ βῆμά του ἀντήχει ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἡμέρου οἰκίας ὡς ζῶσα ἀγρυπνία... Ἐκείνη ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ ἐπάνω ἐκοιμᾶτο χάρις εἰς τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ μὴ ὑποκειμένου εἰς ἐλέγχους χαρακτήρος της.

Ἴσως μάλιστα ὠνευρεῖτο τὸν Καζαβόννη της!

Ἄσάκις ἡ ἰδέα αὕτη ἐπήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά του. ὁ Γεώργιος καταλαμβάνετο ὑπὸ ἐξάλλου ἐπιθυμίας ν' ἀνέλθῃ, ν' ἀφυπνίσῃ τὸν Ρίσερ, νὰ τοῦ εἴπῃ τὰ πάντα, ν' ἀπολεσθῇ μετ' αὐτῆς.

Ἦτο πολὺ ἠλίθιος ὁ ἀπατώμενος αὐτὸς σύζυγος! Πῶς δὲν τὴν ἐπετῆρει περισσότερον; Ἦτο ἄρκετὰ εὐειδής, πρὸ πάντων δὲ ἄρκετὰ διεφθαρμένη, ὥστε ὤφειλε νὰ λαμβάνῃ προφυλάξεις.

Ἐνῶ δὲ ἐβασανίζετο ἔρμαιον τῶν σκληρῶν αὐτῶν καὶ ἀγόνων μεριμνῶν, ἡ ἀπειλητικὴ κραυγὴ τοῦ κυανοῦ ἀνθρωπίσκου ἀντήχει αἰφνιδίως μὲ τὸν κρότον τοῦ ἀνέμου, λέγουσα:

«Ἡ λῆξις!.. ἡ λῆξις!..»

Ὁ ἀτυχής! Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ ἐν τῇ ὀργῇ του. Καὶ ὅμως πρὸ πολλοῦ ἐβλεπεν ἐπερχόμενον τὸ φοβερὸν τέλος τοῦ Ἰανουαρίου. Ποσάκις, κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν ἐρωτικῶν του συνεντεύξεων, ὅτε ὁ λογισμὸς του ἐλεύθερος πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς Σιδωνίας ἐπανήρχετο εἰς τὰς ὑποθέσεις, εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ βίου, εἶπε καθ' ἑαυτόν: «Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ εἶνε ὁ χαλασμός!» Ἄλλ' ὅπως πάντες οἱ ζῶντες τῇ παρακρούσει τῆς μέθης ἐφρόνει ἐξ ἀνανδρίας ὅτι ἦτο πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἠδύνατο τίποτε νὰ ἐπανορθώσῃ. Καὶ ἐπέστρεφε ταχύτερος, ἀκμαιότερος εἰς τὸν πονηρὸν δρόμον, διὰ νὰ λησμονήσῃ, διὰ νὰ ζαλισθῇ.

Ἄλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχε πλέον μέσον κανέν ὅπως ζαλισθῇ. Ἐβλεπε καθαρά τὴν καταστροφὴν του καὶ ἡ ξηρὰ καὶ σοβαρὰ μορφή τοῦ Σιγισμόνδου Πλανῆ ὠρθούτο ἐνώπιόν του μὲ τὰ ἀξέστα χαρακτηριστικὰ της, ὧν οὐδεμία ἐκφρασις ἐμετρίαζε τὴν τραχύτητα, καὶ μὲ τοὺς φεινοὺς γερμανοελβετικούς ὀφθαλμούς του, ὅτινες ἀπὸ τινος τὸν κατεδίωκον δι' ἀνηλεοῦς βλέμματος...

Αἱ λοιπόν, ὄχι! ὄχι, δὲν τὰς εἶχεν αὐτὰς τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ δὲν ἤξευρε πῶθεν νὰ τὰς εὔρῃ. Πρὸ ἕξ μηνῶν, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς καταστρεπτικὰς ἰδιοτροπίας τῆς παλλακῆς

του εἶχε παίξει ἄρκετὰ, εἶχε χάσει ποσὰ κολοσσαία. Εἰς ἐπίμετρον ἐπῆλθε καὶ ἡ χρεωκοπία ἐνὸς τραπεζίτου, ἐκ τῆς ὁποίας μόλις διέσωσε ποσὸν εὐτελέστατον. Τίποτε πλέον δὲν τοῦ ἀπέμενεν ἐκτὸς τοῦ ἐργοστασίου, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὸ ἦτο εἰς ἐλείπειν κατὰστασιν

Ποῦ νὰ ὑπάγῃ τώρα; τί νὰ πράξῃ;

«Ὅ,τι πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ἐφαίνεται αὐτῷ χάος, ἀνεμοστρόβιλος ἐντὸς τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἠδύνατο εὐκρινῶς νὰ ἴδῃ καὶ ἐπλαττεν ἐλπίδας ἐξ αὐτῆς τῆς ἀοριστίας του, ἐεφαίνετο νῦν αὐτῷ μετὰ φοβερᾶς σαφηνίας. Ἐβλεπε χρηματοκιβώτια κενά. θύρας ἐσφραγισμένας, διαμαρτυρίας, καταστροφὴν. Αὐτὰ ἐβλεπεν ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἐστρέφετο. Ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅλα ταῦτα προσετίθετο καὶ ἡ ἀπιστία τῆς Σιδωνίας, ὁ ἀτυχής, ἐκφρων, μὴ γινώσκων ποῦ νὰ καταφύγῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φοβεροῦ ναυαγίου, ἀφῆκεν αἰφνης κραυγὴν ἐναγώνιον, λυγμόν, ὡσεὶ ἐπίκλησιν πρὸς ἀγνωστὸν τινα Πρόνοιαν.

— Γεώργιε, Γεώργιε! ἐγὼ εἶμαι, τί ἔχεις;

Ἦ σύζυγός του ἴστατο ἐνώπιόν του, ἡ σύζυγός του ἦτις νῦν τὸν ἀνέμενε κατὰ πᾶσαν νύκτα, καρδοκοῦσα μετ' ἀγωνίας τὴν ἐκ τῆς λέσχης ἐπιστροφὴν του, διότι ἐξηκολούθει νὰ πιστεῖται ὅτι ἐκεῖ διήρχετο τὰς ἐσπέρας του. Βλέπουσα τὸν σύζυγόν της ἀλλοιούμενον, καθιστάμενον ὀσημέραι σκυθρωπότερον, ἡ Κλαίρη ἐφαντάζετο ὅτι τὸν ἐστενοχώρει ἡ ἔλλειψις σπουδαίου τινὸς χρηματικοῦ ποσοῦ, διότι θὰ εἶχε χάσει εἰς τὸ παιγνίδιον. Τὴν εἶχον εἰδοποιήσει ὅτι ἐπαίξε πολὺ, μετ' ὅλην δὲ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν ὁ σύζυγός της ἐδείκνυε πρὸς αὐτήν, ἀνησύχει περὶ αὐτοῦ, ἐπεθύμει νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ τὴν θέσιν του νὰ τῇ παράσχῃ τὴν εὐκαιρίαν ὅπως φανῇ γενναία καὶ φιλόστοργος. Τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ἤκουσε περιπατοῦντα λίαν ἀργὰ ἐντὸς τοῦ θαλάμου του. Ἐπειδὴ δὲ τὸ θυγάτριόν της ἐβῆχε πολὺ, καὶ ἀπητῆτο νὰ τὸ περιποιηθῆ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἐμέριζε τὴν ἀσχολίαν της μεταξὺ τῆς ὀδύνης τοῦ τέκνου καὶ τῆς τοῦ πατρός. Διετέλει, τείνουσα τὸ οὖς καὶ ἀκροωμένη πάντα κρότον, ἐν ἀγρυπνίᾳ, ἐκ τῶν φιλοστόργων καὶ θλιβερῶν ἐκείνων ἀγρυπνιῶν, καθ' ἃς αἱ γυναῖκες ἀρῦνται ἅπαν αὐτῶν τὸ θάρρος ὅπως ὑποφέρωσι τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ πολλαπλοῦ των καθήκοντος. Τέλος τὸ παιδίον ἀπεκοιμήθη, ἀκούσασα δὲ τὸν πατέρα θρηνοῦντα ἡ Κλαίρη προσέδραμεν.

«Ὡ! ὅτε τὴν εἶδεν ἐνώπιόν του τόσον συμπαθῆ, τόσον συγκεκινημένην, τόσον ὠρσίαν, ὅποια δριμεῖα, ἀλλὰ βραδεῖα τύψις συνειδότης τὸν ἐκυρίευσεν! Ναί, αὕτη ἦτο, ἡ ἀληθὴς σύντροφος, ἡ φίλη. Πῶς ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ; Ἐπὶ πολὺ ἐθρήνησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου της μὴ δυνάμενος νὰ κληθῇ. Καὶ ἦτο εὐτύχημα ὅτι δὲν ἐλάλει,

διότι θά ἔλεγε τὰ πάντα, τὰ πάντα θά ὠμολόγει. Ὁ ἀτυχὴς εἶχεν ἀνάγκη νὰ ἐλαφρωθῆ, ἤσθάνετο πόθον ἀκατανίκητον νὰ κατηγορήσῃ ἑαυτὸν, νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ ἐλαττώσῃ τὸ βᾶρος τοῦ ἐλέγχου ἐκείνου, ὅστις συνέτριβε τὴν καρδίαν του.

Ἡ σύζυγός του ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοῦ κόπου τοῦ νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Ἐπαίξεις; . . τὸν ἠρώτησε, δὲν εἶνε ἀλήθεια; . . καὶ ἔχασες πολλὰ, αἰ;

Ὁ Γεώργιος ἔνευσε καταφατικῶς. Εἶτα, ὅτε ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ ὠμολόγησεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἑκατοντακισχιλίων φράγκων διὰ τὴν μεθεπομένην ἡμέραν καὶ ἠγνόει πόθεν νὰ τὰ προμηθευθῆ.

Δὲν ἀπέτεινεν αὐτῷ οὐδεμίαν ἐπίπληξιν. Ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν αἰτινες ἀπέναντι τῆς συμφορᾶς εὐρισκόμεναι σκέπτονται μόνον πῶς νὰ τὴν ἐπανορθώσωσι χωρὶς ποσῶς νὰ καταβοήσωσιν. Μάλιστα ἐνδομύχως νυλόγει αὐτὴν τὴν καταστροφὴν ἣτις ἐγένετο ἀφορμὴ συμφιλιώσεως καὶ συνήνου ὡς δεσμὸς τὰς κεχωρισμένας πρὸ τόσοσ καιροῦ ἀπ' ἀλλήλων δύο ὑπάρξεις. Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, κατόπιν δὲ μετ' ἀποφάσεως, ἦν μετὰ πολλοῦ κόπου εἶχε φαίνεται λάθει:

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπιζώμεθα, εἶπεν. Θὰ ὑπάγω αὐριον εἰς Σαβινὸν διὰ νὰ ζητήσω αὐτὰ τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν πάππον.

Ὁ Γεώργιος οὐδέποτε ἤθελε τολμήσει νὰ τῆς ὁμιλήσῃ περὶ τούτου. Οὐτε κἂν τὸ ἐσκέφθη. Ἡ σύζυγός του ἦτο τόσοσ ὑπερήφανος καὶ ὁ γέρον Γαρδινὸς τόσοσ ἀπηθῆ! Ἦτο μεγάλη ἡ θυσία εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβάλλετο χάριν αὐτοῦ, ἦτο δεῖγμα περιφανῆς ἀγάπης. Αἰφνιδίως κατελήφθη ὑπὸ τῆς ἔθρμης τῆς καρδίας, ὑπὸ τῆς φαιδρότητος, ἣτις ἐπέρχεται μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ κινδύνου. Ἡ Κλαίρη ἐφαίνετο αὐτῷ ὡς ὃν ὑπερφυσικὸν ἔχον τὸ χάρισμα τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εἰρηνεύσεως, ὅπως ἡ ἄλλη, ἣτις εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐπάνω, εἶχε τὸ χάρισμα τῆς διαταράξεως τοῦ νοῦς καὶ τῆς καταστροφῆς. Εὐχαρίστως θὰ ἐγονυπέτει ἔμπροσθεν τῆς ὠραίας ἐκείνης μορφῆς, ἦν οἱ συνεστραμμένοι ὡς ἐκ τῆς νυκτὸς βόστρυχοι περιέβαλλον ὡσεὶ διὰ κυανίζοντος φωτεινοῦ κύκλου καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ αὐστηρότης τῶν χαρακτηριστικῶν συνεκεράννυτο ὑπὸ θαυμαστῆς ἐκφράσεως φιλοστοργίας.

— Κλαίρη, Κλαίρη . . . πόσον εἶσαι ἀγαθὴ!

Ἡ Κλαίρη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὸ λίκνον τοῦ τέκνου των.

— Φίλησέ το! . . εἶπεν αὐτῷ ἠρέμα.

Καθὼς δὲ ἦσαν ἐκεῖ ἀμφοτέροι πλησίον ἀλλήλων, ἀφανεῖς σχεδὸν ἐντὸς τῶν πέπλων τῶν παραπετασμάτων, κύπτοντες ἄνωθεν τοῦ στόματος τοῦ παιδίου, οὐτινος ἡ ἀναπνοὴ εἶχε μὲν κατευνασθῆ ὅπως οὖν, ἀλλ' ἦτο ἀκόμη ἀσθμαί-

νουςα ἐξ αἰτίας τῶν τιναγμῶν τοῦ βηχός, ὁ Γεώργιος ἐφοβήθη μὴ ἐξυπνήσῃ τὸ θυγάτριον του καὶ ἠσπᾶσθη περιπαθῶς τὴν μητέρα.

Ἦτο τοῦτο ἀναντιρρήτως τὸ πρῶτον τοιοῦτου εἶδους ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγέ ποτε ἡ ἐν οἰκίᾳ τινὶ ἐμφάνισις τοῦ κυανοῦ ἀνθρωπίσκου. Συνήθως πανταχοῦ ὁπόθεν διαβαίνει ὁ ἀπαίσιος νάνος χωρίζει τὰς χεῖρας καὶ τὰς καρδίας, ἀποτρέπει τὸ πνεῦμα ἀπὸ τῶν προσφιλεστάτων αὐτοῦ ἀσχολιῶν ταρασσών αὐτὸ διὰ μυρίων ἀνησυχιῶν αἰτινες ἀφυπνίζονται ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἀλυσίδος του καὶ ἐκ τῆς ἀπαίσιου ἄνωθεν τῆς στέγης κραυγῆς του:

« Ἡ λήξις! . . ἡ λήξις! . . »

B'

Ἀποκαλύψεις.

« Μπα! . . νὰ ὁ Σιγισμόνδος! . . Καλῶς τὸν μπάρμπα Σιγισμόνδον! . . πῶς ἔχεις; . . Καὶ αἱ ἐργασίαι; πῶς πηγαίνουν εἰς τὸ κατάστημά σας;

Ὁ γηραιὸς ταμίας ἐμειδία μὲ ἦθος καλοκάγαθον, διαμείβων χειραψίας μετὰ τοῦ προϊσταμένου, τῆς συζύγου του, τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ περιφέρων, ἐνῶ ὠμίλει, τὸ βλέμμα περὶξ αὐτοῦ. Εὐρίσκετο εἰς τὸ ἐργοστάσιον χρωματιστοῦ χάρτου ἐν τῷ προαστείῳ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τὸ ἀνήκον εἰς τοὺς Προσασῶν, ὧν ὁ συναγωνισμὸς ἤρχισε νὰ γίνηται ἐπιφοβός. Οἱ πρῶν αὐτοὶ ὑπάλληλοι τοῦ οἴκου Φρομῶν ἰδρύσαντες κατὰστημα δι' ἴδιον αὐτῶν λογαριασμόν, εἶχον ἀρχίσει ἐκ λίαν μικρῶν ἀπαρχῶν, ἀλλὰ βαθμηδὸν κατήνησαν ν' ἀποκτήσωσι καλὴν θέσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ὁ θεὸς Φρομῶν τοὺς ὑπεστήριξεν ἐπὶ πολὺ διὰ τῆς πίστεώς του καὶ τῶν χρημάτων του· τούτου ἕνεκα αἱ μεταξύ τῶν δύο οἰκῶν σχέσεις ἦσαν φιλικαὶ, ἀπέμενε δὲ μεταξύ των καὶ εἰς ἐκκρεμῆς λογαριασμοῦ ἐκ δέκα ἢ δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων, τὸν ὁποῖον παρημέλησαν νὰ κανονίσωσιν δριστηκῶς, διότι ἐγίνωσκον ὅτι δσάκις εἶχον δοσοληψίας μὲ τοὺς Προσασῶν, τὰ χρήματα ἦσαν ἀσφαλῆ.

Ἡ ὄψις τοῦ ἐργοστασίου ἦτο πράγματι ἐνθαρρυντικὴ. Αἱ καπνοδόχοι ἐξηρεύοντο ἀγερώχως τὸν καπνὸν των, αἱ δὲ αἰθουσαι τῆς ἐργασίας ἦσαν πλήρεις. Τὰ κτίρια ἦσαν καλῶς διασκευασμένα, τὰ ὑαλῶματα τῶν παραθύρων καθαρά. Τὰ πάντα ἐμαρτύρουν δράσιν, εὐθυμίαν, πειθαρχίαν, ὅπισθεν δὲ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ταμείου ἡ σύζυγος ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, μὲ τὴν κόμην λείαν, μὲ ἦθος ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ νεαροῦ προσώπου τῆς, ἐκάθητο προσεκτικὴ καὶ ἀφωσιωμένη εἰς μακρὰν σειρὰν ἀριθμῶν.

Ἐνδομύχως ὁ γηραιὸς Σιγισμόνδος ἀνελογίζετο πικρῶς τὴν ὑπάρχουσαν διαφορὰν μετὰ τοῦ οἴκου Φρομῶν, τοῦ τόσοσ πλουσίου ἄλλοτε,

ἀποζώντος δὲ νῦν ἐκ μόνης τῆς παλαιᾶς του φή-
μης καὶ τῆς προΐουσης ὀλονέν εὐημερίας τῆς ὑπ'
ᾧσιν του ἐπιχειρήσεως. Τὸ ἐξερευνητικὸν βλέμ-
μα του εἰσέδουε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας γωνίας,
ἀναζητοῦν τὴν ἄλλειψιν, σημείον τι τρωτὸν ὅ-
πως τὸ κατακρίνην, ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν εὕρισκεν,
ἤσχαλλεν, ἐθλίβετο καὶ τὸ μειδιάμα του καθί-
στατο ἐπίπλαστον, τεταραγμένον.

Τὸν ἐτάρασεν ἰδίως ὁ τρόπος ὃν ἔπρεπε νὰ
ἐκλέξῃ ὅπως ζητήσῃ τὰ χρήματα τῶν προϊστα-
μένων του, χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ φανῇ ἡ στενοχω-
ρία τοῦ ταμείου του. Ὁ δυστυχὴς προσεποιεῖτο
ἦθος εὐχαρι, ἄφροντι, τὸ ὁποῖον πράγματι ἐνε-
ποιεῖ λύπην... Αἱ ὑποθέσεις ἐπήγαιναν καλὰ...
πολὺ καλὰ... Διέβαιναν ἀπὸ τὴν συνοικίαν τυ-
χαίως καὶ ἐσυλλογίσθη νὰ ἔμβῃ μέσα... Ἦτο
φυσικόν, αἶ; Πάντοτε κανεὶς ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ
τοὺς παλαιούς συντρόφους...

Πλὴν τὰ προίμια ταῦτα, οἱ ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένοι οὔτοι ἐλιγμοὶ δὲν
τὸν ἦγον ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἐπόθει· ἀπεναντίας
τὸν ἀπεμάκρυνον ἐκ τῆς ἰδέας του, ἐνόμιζε δὲ
ὅτι ἐβλεπεν ἤδη ἔκπληξιν εἰς τὰ ὄμματα τῶν
ἀκροωμένων αὐτοῦ· διὸ ἀπεπλανήθη ἐντελῶς,
ἐτραύλισεν, ἔχασε τὰ λόγια του καὶ ὡς τελευ-
ταῖον καταφύγιον ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ προσ-
εποιήθη ὅτι ἐξέρχεται. Παρὰ τὴν θύραν δῆθεν
αἴφνης ἐνεθυμήθη κάτι.

— Ἄ, ναί, ἀλήθεια!.. ἀφοῦ τόσον καὶ τό-
σον εἴμ' ἐδῶ!

Καὶ ἐκάμυε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ μορφασμὸν
τινα τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐνόμιζε πονηρὸν καὶ ὅστις
πράγματι ἦτο θλιβερός.

— Ἀφοῦ εἴμεθα ἐδῶ τώρα, ἄς ἐξοφλήσωμεν
καὶ ἐκεῖνον τὸν παλαιὸν μας λογαριασμόν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ἡ καθήμενὴ παρὰ τὸ λο-
γιστήριον γυνὴ προσέβλεψαν ἀλλήλους πρὸς
στιγμὴν χωρὶς νὰ ἐννοῶσιν.

— Λογαριασμόν;.. Τί λογαριασμόν;

Εἶτα καὶ οἱ τρεῖς ταυτόχροτως ἤρχισαν νὰ
γελοῦσιν ἐκ καρδίας ὡς νὰ εἶπεν ἀστεϊότητά τι-
να, ὅπως οὖν βαρεῖται, ὁ γηραιὸς ταμίας. Τὸν
διάβολον τὸν μπάριμπα Πλανῆν! Διότι ἐγέλα
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐγέλα ὁ γέρον! Ἐγέλα χω-
ρὶς νὰ ἔχῃ καθόλου ὄρεξιν, μιμούμενος τοὺς
ἄλλους.

Τέλος ἐπήλθεν ἡ ἐξήγησις. Ὁ Φρομὼν εἶχε
μεταβῆ ὁ ἴδιος πρὸ ἐξ μηνῶν καὶ παρέλαβε τὰ
εἰς χεῖρας των ὑπολειπόμενα χρήματα.

Ὁ Σιγισμόνδος ἠσθάνθη ὅτι ἐκλονίζετο· ἔσχεν
ἐν τούτοις τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἀλήθεια!.. καλὰ λέγετε! Τὰ ἐξέχασα.

*Α! ὁ Σογισμόνδος Πλανῆς χωρὶς ἄλλο ἐγέγρασε
πολύ. Παρήμασα, παιδιά μου, παρήμασα!..

Καὶ ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ ἀπήλθεν ἀπομάσων
τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐν οἷς ἔστιλβον ἀκόμη δάκρυα

παχέα, λείψανα τῶν πρὸ μικροῦ φαιδρῶν γελώ-
των του. Ὅπισθεν του οἱ νέοι προσέβλεπον ἀλ-
λήλους σείοντες τὰς κεφαλὰς. Εἶχον ἐννοήσει.

Τόσον σφοδρὰ ἦτο ἡ ζάλη ἣν ἐκ τοῦ τραύματος
ὑπέστη ὁ ταμίας, ὥστε ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἠναγκάσθη
νὰ καθήσῃ ἐφ' ἐνὸς θρανίου. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ αι-
τία δι' ἣν ὁ Γεώργιος δὲν ἐλάμβανε πλέον χρή-
ματα ἐκ τοῦ ταμείου! Τὰ ἐσύναζε μόνος του.

Ὅ,τι συνέβη μὲ τοὺς Προασσῶν θὰ συνέβη καὶ
εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη. Ὅστε ἦτο περιττὸν νὰ
ἐκτεθῇ εἰς νέους ἐξευτελισμούς. Ναί! πλὴν ἡ λῆ-
ξις, ἡ λῆξις!.. Καὶ ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἀνε-
κτῆσε νέας δυνάμεις. Ἀπέμαζε τὸ πλήρες ἰδρω-
τος μέτωπόν του καὶ ἐπανάλαβε τὴν πορείαν του
ὅπως ἀποπειραθῆ νέον διάβημα παρὰ τινα τῶν
πελατῶν τοῦ καταστήματος διαμένοντι ἐν τῷ
προαστείῳ. Τὴν φορὰν ταύτην ἔλαβε τὰς δεού-
σας προφυλάξεις καὶ χωρὶς κἂν νὰ εἰσέλθῃ, ἀπὸ
τῆς θύρας ἐκράζε πρὸς τὸν ταμίαν:

— Καλημέρα, μπάριμπα τάδε!.. Μίαν πλη-
ροφορίαν δόσε μου, σὲ παρακαλῶ..

Καὶ ἐκράτει τὴν θύραν ἡμίκλειστον, μὲ τὴν χει-
ρα σπασμωδικῶς ἀποθεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ στροφείου.

— Ποίαν ἐποχὴν ἐξοφλήσαμεν τὸν τελευταῖον
μας λογαριασμόν; ἐλησμόνησα νὰ τὸν ἐγγράψω.

Ἦ! εἶχεν ἐξοφληθῆ πρὸ πολλοῦ, πρὸ πολλοῦ
ὁ λογαριασμός. Ἦ ἀπόδειξις τοῦ Φρομὼν ἐχρο-
νολογεῖτο ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου. Εἶχον παρέλθει
ἤδη πέντε μῆνες.

Ἦ θύρα ἐκλείσθη μετὰ σπουδῆς.

Εἶχεν ἤδη δύο δείγματα. Πραφανῶς τὸ αὐτὸ
θὰ συνέβαινε πανταχοῦ.

« Ἄ, κύριε Γεώργιε... κύριε Γεώργιε!... »
ἐψιθύριεν ὁ ταλαίπωρος Σιγισμόνδος, ἐνῶ δὲ ἐξ-
ηκολούθει τὴν περιοδείαν του κεκυφώς, μὲ τοὺς
πόδας τρέμοντας, ἡ ἄμαξα τῆς κυρίας Φρομὼν
διῆλθεν λίαν ἐγγύθεν αὐτοῦ διευθυνομένη πρὸς
τὸν σταθμὸν τῆς Ὁρλεάνης· ἀλλ' ἡ Κλαίρη δὲν
εἶδε τὸν γηραιὸν Πλανῆν, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐξ-
ερχομένη ἐκ τῆς κατοικίας της δὲν εἶδε τὴν ρε-
διγκόταν τοῦ κυρίου Σέβη καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλον
τοῦ ἐνδόξου Δελομπέλ, ἀμφοτέρων μαρτύρων
ἐπίσης τῆς λήξεως, οἵτινες ἔκαμπτον ἐξ ἀντι-
θέτου διευθύνσεως τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τῶν
Καλογραιῶν ἀποβλέποντες ἀμφοτέροι εἰς τὸ ἐρ-
γοστάσιον καὶ εἰς τὸ βαλάντιον τοῦ Ρίσελερ.

Ἦ νεαρὰ γυνὴ λίαν ἀπνησυχολημένη ἐκ τοῦ
διαθήματος ὅπερ ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ δὲν προσ-
εἶχεν εἰς τὴν ὁδόν.

Συλλογίσθητε κομμάτι!.. Ἦτο φοβερόν. Νὰ
ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων
ἀπὸ τὸν Γαρδινόα, ἀπὸ ἄνθρωπον ὅστις ἔκαυ-
χάτο ὅτι οὐδέποτε εἶχε δανεισθῆ ἢ δανείσει ἓνα
ὄβολον καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον, ὅστις διηγεῖτο
συχνότερα ὅτι μίαν καὶ μόνην φορὰν ὑποχρεω-
θεὶς νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ πατρὸς του τεσσαρά-

κοντα φράγκα ὅπως ἀγοράση ἀναξυρίδας, ἀπέδωκε τὰ τεσσαράκοντα αὐτὰ φράγκα κατὰ μικρὰς δόσεις. Πρὸς πάντας, καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ τέκνα του, ὁ γέρον Γαρδινοῦ ἀκολούθει τὰς παραδόσεις τῆς πλεονεξίας, ἅς ἡ γῆ, ἡ σκληρὰ καὶ πολλακίς ἀχάριστος πρὸς τοὺς καλλιεργούντας αὐτὴν γῆ φαίνεται ἐμπνεύουσα πρὸς πάντας τοὺς χωρικοὺς. Ἐκ τῆς κολοσσαίας περιουσίας του ἐνόει νὰ μὴ περιέλθῃ τὸ παραμικρὸν εἰς τὴν γένεάν του ἐνόσω αὐτὸς ἔζη.

— Θὰ εὕρουν τ' ἀγαθὰ μου ἀφοῦ ἀποθάνω, ἔλεγε συχνάκις.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἀναχωρῶν ἐνύμφευσε τὴν θυγατέρα του, τὴν κυρίαν Φρομῶν, μητέρα τῆς Κλαίρης ἄνευ τῆς ἐλαχίστης προικῆς, βραδύτερον δὲ οὐδέποτε ἐσυγχώρησε τὸν γαμβρόν του ὁ φθονερός διότι ἀπέκτησε περιουσίαν ἄνευ τινὸς συνδρομῆς ἐκ μέρους του. Διότι εἶχε καὶ τοῦτο ὁ ματαιόδοξος καὶ φιλοχρήματος χαρακτήρ του, νὰ ἐπιθυμῇ ὅπως καθεὶς ἔχη ἀνάγκην αὐτοῦ, ὅπως προσκυνῇ τὰ χρήματά του. Ὅσάκις οἱ Φρομῶν ἔχαιρον ἐνώπιόν του διὰ τὴν καλὴν τροπὴν ἣν ἤρχιζον νὰ λαμβάνωσιν αἱ ὑποθέσεις των, ὁ μικρὸς κυανοῦς καὶ πονηρὸς ὀφθαλμὸς του ἐμειδία εἰρωνικῶς ἔλεγε δὲ τὴν φράσιν: « θὰ ἰδοῦμεν εἰς τὸ τέλος ! » μὲ τόνον ὅστις προὔξεναι φρικίαςιν. Ἐνίοτε περὶ τὴν δειλὴν ἐν Σαβινῷ, ὅτε ὁ κῆπος, αἱ δεινροστομῆσαι, αἱ κυανίζοντες σχιστόλιθοι τῆς ἐπαύλειος, αἱ ῥόδινοι πλίνθοι τῶν σταύλων, τὰ ἔλη, αἱ δεξαμεναί, ἀπήστραπτον περιλούμενα ὑπὸ τῆς χρυσῆς αἴγλης τοῦ δύνοντος ἡλίου, ὁ ἀλλόκοτος αὐτὸς ὀψίπλοτος ἀφοῦ ἤθελε περιφέρει κύκλω τὸ βλέμμα, ἔλεγεν ἐνώπιον τῶν τέκνων του:

— Θ' ἀποθάνω εὐχαριστημένος μίαν ἡμέραν, πρὸ πάντων διότι κανεὶς ἐκ τῆς οἰκογενείας δὲν θὰ εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος ὥστε νὰ διατηρήσῃ ἐπαυλιν τῆς ὁποίας ἡ συντήρησις ἀπαιτεῖ κατ' ἔτος πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων.

Οὐχ ἦτοον χάρις εἰς τὴν ὑψιφανῆ φιλοστοργίαν ἣν καὶ αὐτοὶ οἱ αὐστηρότατοι τῶν πάππων αἰσθάνονται εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας, ὁ γηραιὸς Γαρδινοῦ εὐχαρίστως θὰ περιποιεῖτο τὴν ἐγγόνην του. Ἄλλ' ἡ Κλαίρη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἤσθάνετο ἀκατανίκητον ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν σκληρότητα καὶ τὸν ἐπηρεζόμενον ἐγωϊσμόν τοῦ πρώην χωρικοῦ. Ἄλλως τε, ὅταν ἡ στοργὴ δὲν συνδέῃ ἐκείνους οὕς ἡ διαφορὰ τῆς ἀνατροφῆς διαχωρίζει, ἡ ἀντιπάθεια ἀναμεσόν των παντοειδῶς ἐπαυξάνει. Ὅτε ἐπρόκειτο νὰ γείνη ὁ γάμος τῆς Κλαίρης μετὰ τοῦ Γεωργίου, ὁ γέρον εἶπε πρὸς τὴν κυρίαν Φρομῶν:

— Ἐὰν ἡ κόρη σου θέλῃ, θὰ λαβῇ ἀπὸ ἐμὲ δῶρον ἡγεμονικόν· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃ.

Καὶ ἡ Κλαίρη οὐδὲν ἔλαβε, διότι οὐδὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ.

Οἶον μαρτύριον δι' αὐτὴν νὰ ἔλθῃ μετὰ τρία ἔτη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς ἀναγκαιούσας ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων παρὰ τῆς περιφρονηθείσης ἤδη γενναιοδωρίας του, νὰ ταπεινωθῇ, νὰ ὑποστῇ τὰς ἀτελευτήτους νοουθεσίας, τοὺς ἀνοήτους σαρκασμοὺς, ταῦτα πάντα δὲ ἀρτυόμενα διὰ χυδαίων ἀστειοτήτων, δι' εὐφυολογιῶν κοινῶν ἐκ τῶν παροιμιῶν τῶν ἐν γένει ὀρθῶν ἅς ἐπλασαν πνεύματα περιορισμένα μὲν, ἀλλὰ λογικά, καὶ αἵτινες προσβάλλουσι μὲ τὴν βάνυτον φρασεολογίαν των ὡς ὕβρις κατωτέρου πρὸς ἀνώτερον.

Δυστυχῆς Κλαίρη! Ὁ σύζυγός της καὶ ὁ πατήρ της ἐταπεινοῦντο ἐν ἑαυτῇ. Ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ἐνόου καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου ὃν ὁ ἄλλος εἶχεν ἰδρύσει καὶ διὰ τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐνόσω ἔζη ὑπερηφανεύετο. Ἡ ἰδέα αὐτῆ ὅτι ἐμελλε νὰ προστατεύσῃ πᾶν ὅ,τι πλεόν των ἄλλων ἡγάπα ἐν τῷ κόσμῳ ἀπετέλει τὴν ἰσχύν της ἅμα καὶ τὴν ἀδυναμίαν της. . . .

Ἦτο ἡ ἐνδεκάτη ὥρα ὅτε ἔφθασεν εἰς Σαβινῷ. Ἐπειδὴ δὲν εἶχε προαναγγείλει τὴν ἐπίσκεψίν της, ἡ ἅμαξα τῆς ἐπαύλειος δὲν εὕρισκετο εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἐδέησε νὰ διανύσῃ τὸν δρόμον πεζῇ.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἡ δὲ ὁδὸς σκληρὰ καὶ ξηρὰ. Ὁ παγερὸς ἄνεμος ἔπνεεν ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν ἀνυμνηρῶν πεδίων καὶ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐπέπιπεν ἀκωλύτως διὰ μέσου των ἀφύλων δένδρων καὶ των γυμνῶν ὄχθων. Ὑπὸ τὸν συννεφώδη οὐρανὸν ἡ ἐπαυλις ἐφαίνετο ἐκτυλισσοῦσα τὴν μακρὰν γραμμὴν τοῦ χαμαλοῦ τείχους καὶ των φραγμῶν δι' ὧν ἀπεχωρίζετο ἀπὸ των πέριξ ἀγρῶν. Οἱ σχιστόλιθοι τῆς στέγης ἦσαν ἀμαυροὶ ὡς ὁ οὐρανὸς ὃν κατώπριζον· ἀπασα δὲ ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆ θερινὴ κατοικία μεταμορφωθείσα ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, στυγνῆ, ἀφρωνος, χωρὶς οὐδὲν φύλλον εἰς τὰ δένδρα, χωρὶς οὐδεμίαν περιστερὰν ἐπὶ τῆς στέγης, ἐφαίνετο μὴ διασώζουσα ἄλλο ἔχνος ζωῆς εἰμὴ τὴν ὑγρὰν φρικίαςιν των δεξαμενῶν της καὶ τὸν θρηνώδη ψίθυρον των ὑψηλῶν αἰγείρων, αἵτινες προσέκλινον ἢ μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης σείουσαι τὰς φωλεὰς των εἰς τὰς κορυφὰς αὐτῶν εἰσδυσατῶν κισσῶν.

Μακρόθεν ἡ Κλαίρη εὕρισκε τὸν οἶκον ἐνθα διήλθε τὴν νεότητά της ἔχοντα τὸ ἦθος αὐστηρὸν καὶ μελαγχολικόν. Ἐφαίνετο αὐτῇ ὅτι τὸ Σαβινῷ τὴν ἔδλεπεν ἐρχομένην μὲ τὴν ψυχρὰν καὶ ἀριστοκρατικὴν μορφήν ἣν ἐδείκνυε πρὸς τοὺς διαβάτας τῆς κυρίας ὁδοῦ, τοὺς σταματῶντας παρὰ τὰ ἀίχμηρὰ σίδηρα των κηλίδων του.

Ἦτο σκληρὰ μορφή των ἀψύχων πραγμάτων! Καὶ ὅμως ὄχι, δὲν ἦτο τόσο σκληρὰ, διότι μὲ τὴν κατάκλειστον αὐτοῦ ὄψιν τὸ Σαβινῷ ἐ-

φαίνεται λέγον αὐτῇ: « Πήγαινε!.. Μὴ εἰσέλθῃς! » Καὶ ἂν ἤθελεν ἀκούσει αὐτὸ ἡ Κλαίρη καὶ παραιτηθῆ τοῦ σκοποῦ της τοῦ νὰ δμιλήσῃ πρὸς τὸν πάππον της, θὰ ἐπέστρεφεν ἐν τάχει εἰς Πικρισίους καὶ θὰ διέσωζε τὴν ἡσυχίαν τοῦ βίου της. Ἀλλὰ δὲν ἐνόησεν ἡ ἀτυχὴς καὶ ἤδη ὁ μεγαλόσωμος κῶνος τῆς Νέας Γῆς, ὅστις τὴν εἶχεν ἀναγνωρίσει, προσῆλθε σκιρτῶν ἀνά μέσον τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ἐφύσα διὰ τῶν μυκτῆρων του παρὰ τὴν πύλην.

— Καλημέρα, Φραγκίσκα;.. ποῦ εἶνε ὁ παπποῦς; ἠρώτησε τὴν κηπουρόν, ἣτις προσῆλθε καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, ταπεινῆ, ἄτολμος, τρέμουσα ὡς πάντες οἱ ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπηρετοῦντες ὁσάκις εὐρίσκοντο ἐνώπιον τῶν κυρίων των.

Ὁ παπποῦς εὐρίσκετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, μικρὸν περίπτερον ἀνεξάρτητον ἐκ τῆς κυρίας οἰκοδομῆς, ὅπου διήρχετο τὰς ἡμέρας του φυλλομετρῶν φακέλλους, χαρτοθήκας, ὀγκώδη βιβλία μὲ πρασίνην ῥάχιν, μὲ τὴν μονομανίαν τῆς γραφειοκρατίας τῆς προερχομένης ἐκ τῆς προτέρας ἀμαθείας του καὶ ἐκ τῆς φαντασιώδους ἐντυπώσεως, ἣν εἶχεν ἐμποιήσει εἰς αὐτὸν ἄλλοτε τὸ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ χωρίου του.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἦτο κλεισμένος εἰς τὸ γραφεῖόν του μαζὶ μὲ τὸν φύλακά του, εἰδός τι κατασκόπου ἐξοχικοῦ, ἔμμισθον καταδότην τηροῦντα αὐτὸν ἐνήμερον περὶ πάντων τῶν συμβαινόντων καὶ τῶν λεγομένων εἰς τὸν τόπον.

Ἦτο ὁ εὐνοούμενος τοῦ κυρίου. Ἐκαλεῖτο Κουνάδης καὶ εἶχε πράγματι τὴν πεπιεσμένην, πανοῦργον καὶ αἰμοδιψῆ κεφαλὴν τοῦ ζώου, οὐτινος ἔφερε τὸ ὄνομα.

Ἰδὼν εἰσελθοῦσαν τὴν ἐγγόννην του ὠχρὰν καὶ τρέμουσαν ὑπὸ τὰς σισύρας ὁ γέρον ἐνόησεν ὅτι συνέβαινε σοβαρὸν τι καὶ ἀσύνητες καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Κουνάδην, ὅστις ἐξηφανίσθη διολισθῆσας διὰ τῆς ἡμικλείστου θύρας, ὡς νὰ εἰσῆλθεν εἰς τὸν τοῖχον,

— Τί ἔχεις, κορίτσι μου;... Πῶς εἶσαι ἔτσι παραγμένη; τὴν ἠρώτησε καθήμενος ὀπισθεν τοῦ ὑπερμεγέθους γραφείου του.

Τῷ ὄντι τὸ ταχὺ βάδισμα ὑπὸ τὸν παγερόν ἄερα τῆς πεδιάδος, ὁ ἀγὼν ὃν ὑπέστη ἕως ὅτου ἀποφασίσῃ νὰ μεταβῆ ἐκεῖ, ἀπέδιδον εἰς τὴν μορφήν της, ἦττον γαλήνιον τοῦ συνήθους, ἐκφρασιν ἀσυνήθη. Χωρὶς αὐτὸς καθόλου νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἐπλησίασε, τὸν ἡσπάσθη καὶ ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τῆς ἐστίας, ἐνθα δαυλοὶ περιβαλλόμενοι ἀπὸ ξηρὸν βρῦον, ἢ κῶνοι πιτύων συναχθέντες εἰς τὰς δεινροστοιχίας τοῦ κήπου ἐκκίον σπινθηρίζοντες ζωηρῶς, ἐνῶ ἐσύριζεν ὁ ἐν αὐτοῖς χυμός. Δὲν ἀπέσεισε κἄν πρότερον τὴν στίζουσαν τὸν πέπλον της λεπτὴν χάλαζαν, ἀλλ' ἐλάλησεν ἀμέσως, πιστῶς ἐκτελοῦσα τὴν ἀπό-

φασίν της ὅπως εἶπε, εὐθὺς ἄμα τῇ εἰσόδῳ της τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς της, πρὶν συσταλῆ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ φόβου καὶ τοῦ σεβασμοῦ, τῆς περιβαλλούσης τὸν πάππον καὶ καθιστώσης αὐτὸν οἰονεὶ θεότητά τινα ἐπίφοβον.

Ἐδέησε πολλὴν νὰ καταβάλλῃ γενναϊότητα ὅπως μὴ ταραχθῆ, ὅπως μὴ διακοπῆ πρὸ τοῦ ὄξεος ἐκείνου βλέμματος τοῦ προσηλωμένου ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐμψυχωθέντος εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας λέξεις ὑπὸ κακεντρεχοῦς χαράς, πρὸ τοῦ θηριώδους στόματος, οὐ αἰ γωνία ἐφαίνοντο ἐσφραγισμένοι ὑπὸ τῆς ἐπιβεβλημένης ἀφωνίας, τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης, τῆς ἀρνήσεως πάσης εὐαισθησίας. Ἐπεράτωσε τὴν ὀμιλίαν της χωρὶς νὰ διακοπῆ, εὐσεβάστως ἀλλ' ἄνευ ταπεινώσεως, κρύπτουσα τὴν συγκίνησιν της, ἐνισχύουσα τὴν φωνὴν της διὰ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων της. Τῇ ἀληθείᾳ ὅστις τυχὸν ἤθελεν ἶδει αὐτοὺς ἀντικρὺ ἀλλήλων, τὸν μὲν ψυχρόν, ἡσυχον, ἀναπαυτικῶς καθήμενον ἐπὶ τῆς ἐδρας του μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ φαιοῦ χνοώδους ὑπενδύτου του, τὴν δὲ προσεκτικὴν εἰς πᾶσαν λέξιν ἣν ἀπήγγελλεν, ὡς νὰ ἐξήρητο ἐξ ἐκάστης αὐτῶν ἡ καταδίκη της ἢ ἡ ἀθώωσίς της, οὐδέποτε ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ἦτο ἐγγόννη ἐνώπιον πάππου, ἀλλὰ κατηγορουμένη ἐνώπιον ἀνακριτοῦ.

Ὁ λογισμὸς τοῦ γέροντος κατείχετο ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐπάρσεως ἐπὶ τῷ θριάμβῳ του. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου κατενικήθησαν, αὐτοὶ οἱ ψωροῦπερήφανοι Φρομών! Ἰδοὺ ὅπου εἶχον τὴν ἀνάγκην τοῦ γέρω Γαρδινοῦ! Ἡ κενοδοξία, τὸ ὑπερnikῶν ἐκ αὐτῷ αἴσθημα, ὑπερεξεχειλιζεν ἀκουσίως ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ συμπεριφορᾷ. Ἀφοῦ ἡ Κλαίρη ἐτελείωσεν, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸν λόγον καὶ ἤρχισε φυσικῶς διὰ τῶν φράσεων: «... ἤμην βέβαιος... τὸ προεῖπα... καλὰ τὸ ἔλεγα ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ ἰδοῦμεν!» ἐξηκολούθησε δὲ μὲ τὸν αὐτὸν χυδαῖον καὶ προσβλητικὸν τρόπον καὶ ἐτελείωσε δηλῶν ὅτι «ἐνεκα τῶν γνώστων εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀρχῶν του» δὲν ἐδάνειζεν οὔτε ὀβολόν.

Τότε ἡ Κλαίρη ἐλάλησε περὶ τοῦ τέκνου της, περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν ταύτῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς της καὶ τὸ ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀτιμασθῆ. Ὁ γέρον ἐμεινεν ἀπαθής, ἀμείλικτος, ἐπωφελήθη δὲ ἐκ τῆς ταπεινώσεώς της ὅπως τὴν ταπεινώσῃ ἔτι μᾶλλον διότι ἀνῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν φυλὴν τῶν ἀγαθῶν ἀγροτῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς των πέση χαμαί, οὐδέποτε τὸν ἀφίνουσι χωρὶς ν' ἀποτυπώσωσι τοὺς ἤλους τῶν ὑποδημάτων των ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Τοῦτο μόνον ἤμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ, κορίτσι μου, ὅτι τὸ Σαβινὺ εἶνε διὰ σὰς πάντοτε ἀνοι-

κτόν... "Ας ἔλθῃ καὶ ὁ σύζυγός σου ἐδῶ· ἔχω ἀκριβῶς ἀνάγκη ἑνὸς γραμματέως. Λοιπὸν ὁ Γεώργιος θὰ κρατῇ τὴν ἀλληλογραφίαν μου μὲ μισθὸν ἑκατὸν φράγκων τὸν μῆνα, καὶ μὲ τροφήν δι' ὅλους σας... Πρότεινέ του αὐτὸ ἐκ μέρους μου καὶ ἔλατε..."

Ἡ Κλαίρη ἠγέρθη ἀγανακτοῦσα. Εἶχε προσέλθει πρὸς αὐτὸν ὡς κόρη του καὶ τὴν ὑπεδέχετο ὡς ἐπαίτιδα. Χάρτι θεῖα ὅμως δὲν εὐρίσκειτο εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον!

— Νομίζεις; εἶπεν ὁ Γαρδινὸς ἀκαμύων θηριωδῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

Φρικιωσα ἡ Κλαίρη ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἄλλ' ὁ γέρον τὴν ἀνεχάτισε δι' ἑνὸς νεύματος.

— Πρόσεξε, εἶπε, δὲν ἤξεύρεις τί ἀρνείσαι... Πρὸς τὸ συμφέρον σου, ἐννοεῖς; σοῦ ἐπρότεινα νὰ φέρῃς ἐδῶ τὸν σύζυγόν σου... Δὲν ἤξεύρεις βέβαια, διότι ἀλλῶως δὲν θὰ ἤρχεσο νὰ μοῦ ζητήσης τὰ χρήματά μου διὰ νὰ ὑπάγουν καὶ αὐτὰ ἐκεῖ ὅπου ὑπῆγαν τὰ ἰδικά σου... Αἱ, ἦμην ἐνήμερος ἐγὼ ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου σου. Ἐχω τὴν ἀστυνομίαν μου εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὴν Ἀνιέρην ἀκόμη, ὅπως τὴν ἔχω καὶ εἰς Σαβινύ. Ἐεῦρω ἐγὼ πῶς περνᾷ τὰς νύκτας του καὶ τὰς ἡμέρας του αὐτὸς ὁ παστρικός καὶ δὲν θέλω οἱ παράδες μου νὰ χαθοῦν ἐκεῖ ὅπου χάνεται καὶ αὐτός. Δὲν ἀμύζει τὸ τοιοῦτο εἰς χρήματα τὰ ὅποια ἐκέρδησα ἐντίμως.

Ἡ Κλαίρη ἔκουε μὲ ὀφθαλμούς ἐκθάμβους, διεσταλμένους ἐκ τῆς ἀγωνίας, συναίσθανομένη ὅτι δράμα τι φοβερὸν εἰσέδυσεν εἰς τὸν βίον της διὰ τῆς στενῆς καὶ χθαμαλῆς πύλης τῶν καταγγελιῶν. Ὁ γέρον ἐξηκολούθησε γελῶν σαρδωνικῶς:

— Ἐχει φαίνεται γερὰ δοντάκια αὐτὴ ἡ κυρὰ Σιδωνία!

— Ἡ Σιδωνία!

— Ἄς εἶνε... τὸ εἶπα τώρα... Ἐπειτα θὰ τὸ ἐμάνθανες καὶ σὺ μίαν ἡμέραν... Εἶνε μάλιστα παράδοξον πῶς πρὸ τόσο καιροῦ... Ἄλλὰ σεῖς αἱ γυναῖκες εἰσθε ὄλαι ματαιόδοξοι... Ποτέ δὲν σας ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ἡ ἰδέα ὅτι ἠμποροῦν νὰ σας ἀπατώσιν... Καὶ ὅμως μάλιστα! Ἡ Σιδωνία ἔφαγε τὴν περιουσίαν σου, μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου της πάντοτε...

Ἀνηλεῶς δὲ διηγῆθη πρὸς τὴν ἐγγόννην του πόθεν προήρχοντο τὰ χρήματα τῆς ἐν Ἀνιέρην οἰκίας, οἱ ἵπποι, αἱ ἀμάξαι, πῶς ἦτο νῦν τρεπισμένη ἡ χαρίεσσα αὐτῶν φωλεὰ ἐν τῇ λεωφόρῳ Γαβριήλ. Ἐξήγει καὶ περιέγραφε τὰ πάντα ἐν λεπτομερείᾳ. Ἐφαίνεται ὅτι σχῶν νέαν ἀφορμὴν ὅπως ἐξασκήσῃ τὴν περὶ τὴν κατασκοπεῖαν μονομανίαν του, ἐπωφελήθη αὐτῆς δαψιλῶς· ἴσως ἐνυπῆρχεν ἀορίστως ἐν τῇ διαγωγῇ ταῦτη καὶ αἰσθηματικῆς κρυφίας ὀργῆς κατὰ τῆς

μικρᾶς Σέβη, τὸ πνεῦμα γερωντικοῦ ἔρωτος, ὅστις ἐμεινεν ἀνεκδήλωτος.

Ἡ Κλαίρη ἠκροῦτο οὐδὲν λέγουσα, καὶ τὰ χεῖλη της ἐστολίζοντο ὑπὸ μειδιάματος ἀπιστίας. Τὸ μειδιάμα αὐτὸ ἐξῆπτεν ἔτι μᾶλλον τὸν γέροντα, παρῶς τὴν κενετρέχειάν του... Ἄ! δὲν μὲ πιστεύεις;... Θέλεις λοιπὸν ἀποδείξεις;... Καὶ τὰς εἶδιδε, τὰς συνεσώρευε, κατεβασάνιζε διὰ τραυμάτων μαχαίρας τὴν καρδίαν της. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ εἰς τὸ ἐμπορικὸν καταστήμα τοῦ Δάρς, τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης ἀδαμαντοπώλου. Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ αὐτὸν ὄρμαθὸν ἀδαμάντων ἀξίας τριάκοντα χιλιάδων φράγκων. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρωτοχρονιάτικον δῶρον τῆς Σιδωνίας. Νὰ ἐξοδεύῃ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων δι' ἀδαμάντας τὴν παραμονὴν τῆς χρωκοπίας του!

Ἡ δύνατο νὰ λαλῇ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας χωρὶς ἡ Κλαίρη νὰ τὸν διακόψῃ. Συνησθάνετο αὐτὴ ὅτι ἡ ἐλαχίστη προσπάθεια θὰ ἔκαμνε νὰ διαφρευῶσι τὰ δάκρυα ἐκ τῶν πεπληρωμένων ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ αὐτὴ ἠθέλεν ἀπεναντίας νὰ μειδιᾷ, νὰ μειδιᾷ ἕως τέλους ἡ ἀγαθὴ καὶ ἐνῆρετος γυνή! Ἐκ διαλειμμάτων μόνον ἐβλεπε πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐβιάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ν' ἀποφύγῃ τὸν ἦχον τῆς κακοτρόπου ἐκείνης φωνῆς, ἧτις τὴν κατεδίωκεν ἀμειλίκτως.

Τέλος ὁ γέρον εἰσώπησεν, διότι εἶπε πάντα ὅσα εἶχε νὰ εἶπῃ. Ἡ Κλαίρη προσέκλινε καὶ ὠδεύσε πρὸς τὴν θύραν.

— Φεύγεις;... Πῶς βιάζεσαι τόσον;... εἶπεν ὁ γέρον παρακολουθῶν αὐτὴν ἐξῶ.

Ἐνδομύχως ἠσχύνετο ὀπωσοῦν διὰ τὴν θηριωδίαν του.

— Δὲν θέλεις νὰ προγευματίσωμεν μαζί;

Ἡ Κλαίρη ἐνευσεν ἀρνητικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς, μὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ προσφέρῃ λέξιν.

— Περίμενε τοῦλάχιστον νὰ ζεῦξουν τὴν ἀμαξάν... νὰ σὲ μεταφέρουν εἰς τὸν σταθμόν. Ἄλλ' αὐτὴ ἠρνήθη ἐκ νέου.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος.

Ἐϋθυεινῆς, ἀγέρωτος, διήλθε τὸν κήπον πλήρης ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τῆς παιδικῆς της ἡλικίας χωρὶς κἂν νὰ στραφῇ ἐφάπαξ. Καὶ ὅμως πόσαι ἦχοι τῶν φαιδρῶν γελῶτων της, πόσαι ἀκτίνες ἡλίου τῶν νεανικῶν της ἐτῶν εἶχον ἀπομεινεί καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου κόκκου τῆς ἀμμου τῆς αὐλῆς ἐκείνης!...

Τὸ προσφιλές της δένδρον, τὸ προσφιλές της ἐδώλιον εὐρίσκοντο πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Οὔτε ἐν βλέμμα ἔρριψε πρὸς αὐτὰ, οὔτε πρὸς τοὺς φασιανούς τοῦ μεγάλου κλωβοῦ, οὔτε πρὸς τὸν μεγαλόσωμον κύνα Κίς, ὅστις τὴν παρακολούθει εὐπειθῶς, ἀναμένων εἰς μάτην θωπεῖαν, ἢ δὲν

ἀπέτεινε αὐτῷ. Εἶχεν εἰσέλθει ὡς τέκνον τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ ἀπῆρχετο ὡς ξένη, κατεχομένη ὑπὸ φρικτῶν σκέψεων, ἃς καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀνάμνησις τοῦ εὐδαίμονος καὶ γαληνίου παρελθόντος τῆς ἤθελε καταστήσει ἔτι φρικτοτέρας.

— Ὑγίαινε, παππού.

— Ὑγίαινε, λοιπόν.

Καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν τῆς ἀποτόμῳ Ἀποῦ εὐρέθη μόνη ἤρχισε νὰ βαδίζῃ ταχέως, λίαν ταχέως, σχεδὸν νὰ τρέχῃ Δὲν ἐβάδιζεν, ἐφευγεν. Αἴφνης φθάσασα εἰς τὴν ἄκρην τοῦ περιβόλου τοῦ κτήματος εὐρέθη πρὸ τῆς πρασίνης θύρας τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ ἀναρριχωμένων φυτῶν, ἐνθα ἦτο τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἐπαύλεως. Ἀκουσίως ἐσταμάτησε καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνιδίου ἐξεγέρσεως τῆς μνήμης, ἐξ ἐκείνων αἰτινῶν ἐπέρχονται εἰς ὥρας κρίσιμους καὶ ἀναπαριστῶσι πρὸ τῶν ὀμμάτων μας μετὰ μεγάλης εὐκρινείας καὶ τὰς ἐλαχίστας πράξεις τοῦ βίου μας, αἰτινῶν ἔχουσι σχέσιν μὲ τὰς παρούσας συμφορὰς ἢ χαρὰς. Προήρχετο ἀρὰ γε ἐκ τοῦ ἡλίου ὅστις πλάγιως φωτίζων καὶ ῥόδινος, ἐνεφάνιζετο αἴφνης, διαχέων τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς ἀπεράντου πεδιάδος κατὰ τὴν χειμερινὴν ἐκείνην δείλην ὅπως τὸν Αὐγούστον, κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως; Προήρχετο ἐκ τῆς περικυκλούσης αὐτὴν σιγῆς, τῆς διακοπτομένης μόνον ὑπὸ τῶν ἀρμονικῶν καὶ πάντοτε ὁμοίων κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους ψιθύρων τῆς φύσεως;

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπανεῖδεν ἑαυτὴν οἶαν ἀκριβῶς ἦτο πρὸ τριῶν ἐτῶν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς προσεκάλει τὴν Σιδωνίαν νὰ ἔλθῃ ὅπως διαμείνῃ μετ' αὐτῆς ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὴν ἐσχάτην. Κάτι τι ἔλεγεν αὐτῇ ἐνδομύχως ὅτι ἡ συμφορὰ τῆς ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης « Ἄ! κν τὸ ἐγνώριζα . . . ἂν τὸ ἐγνώριζα! . . . » Καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο εἰς τὴν ἄκρην τῶν δακτύλων τῆς τὸν λεῖον φάκελλον ἔτοιμον νὰ πῆσῃ ἐντὸς τοῦ γραμματοκιβωτίου.

Τότε δέ, ἀναλογιζομένη πόσον ἄπειρος, ἀπλοϊκὴ, εὐελπίς, εὐδαίμων ἦτο τότε, κατελαμβάνετο αὐτῇ ἡ τόσον πραεῖα, ὑπὸ ἀγανακτήσεως κατὰ τῶν ἀδικιῶν τοῦ βίου καὶ ἠρώτα: « Διατί; Τί ἐπράξα; »

Εἶτα αἴφνης ἔλεγεν: « Ὅχι! δὲν εἶνε ἀληθές. δὲν εἶνε δυνατόν!» Ψεύδονται! » Καὶ ἐνῶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον τῆς ἡ ἀτυχῆς, προσεπάθει νὰ πεισθῇ, νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρωνεν.

Ἡ ἀορίστως διαβλεπομένη ἀλήθεια ἁμοιάζει μὲ τὸν καλυπτόμενον ὑπὸ νεφῶν ἡλιον ὅστις κουράζει τοὺς ὀφθαλμούς περισσότερο καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς φλογερωτάτας τῶν ἀκτῖνων. Ἐν τῷ σκιδρωτῷ τῷ περικαλύπτοντι τὴν συμφορὰν τῆς ἡ ἀτυχῆς γυνὴ ἔβλεπε καθαρώτερα ἀφ' ὅ,τι ἤθε-

λεν. Ἐνόει ἤδη καὶ ἐξήγει τὰ περιστατικὰ τοῦ βίου τοῦ συζύγου τῆς, τὰς ἀπουσίας του, τὰς ἀνησυχίας του, τὸ τεταραγμένον ἦθος του εἰς μερικὰς ἡμέρας καὶ ἐνίοτε, ὅταν ἐπέστρεφε, τὴν δαψίλειαν τῶν λεπτομερειῶν ἃς παρείχεν αὐτῇ περὶ τῶν ἵπποδρομιῶν, ἀναφέρων ἐκ τῶν προτέρων τὰ ὀνόματα, περὶ ὧν αὐτῇ δὲν τὸν ἠρώτα, πρὸς λέξονα πίστωσιν. Ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν εἰκασιῶν προέκυπτε φανερὰ ἡ περὶ τοῦ ἀμαρτήματος βεβαιότης. Ἐν τούτοις ἠρνεῖτο ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ καὶ ἐπερίμενε νὰ εὐρέθῃ πρότερον εἰς Παρισίους διὰ νὰ πεισθῇ ὀλοσχερῶς.

Οὐδεὶς εὕρισκετο εἰς τὸν σταθμόν, μικρόν, ἀπομεμονωμένον καὶ μελαγχολικόν, ἐνθα οὐδεὶς ἐπιβάτης ἐφαίνετο κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἐνῶ ἡ Κλαίρη ἐκάθητο ἐκεῖ ἀναμένουσα τὴν ἀμαξοστοιχίαν καὶ παρατηροῦσα τὸ πενιχρὸν κηπᾶριον τοῦ σταθμάρχου καὶ τὰ λείψανα τῶν ἀναρριχωμένων φυτῶν, ἄτινα διέτρεχον πᾶσαν τὴν ἔκτασιν τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν φραγμῶν, ἠσθάνθη ἐπὶ τῆς χειρῖδος τῆς θερμῆν καὶ ὑγρᾶν πνοήν. Ἦτο ὁ φίλος τῆς ὁ Κίς, ὅστις τὴν εἶχε παρακολουθήσει καὶ ὅστις ὑπενεθύμιζεν αὐτῇ τὰς ἄλλοτε παιδιὰς τῶν διὰ σκιρτημάτων, διὰ πηδημάτων συνεχόμενων, διὰ χαρὰς πλήρους ταπεινώσεως, ἀποληξάσης εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ὠραίας λευκῆς δορᾶς του παρὰ τοὺς πόδας τῆς κυρίας του ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ δαπέδου τῆς αἰθούσης τῶν ἐπιβατῶν. Αἱ ταπειναὶ κύται θωπεῖαι αἰτινῶν ἤρχοντο πρὸς ἀναζήτησίν τῆς ὡς δειλῆ καὶ συνεσταλμένη συμπάθεια συντέιναν ὅπως ἐκραγῶσιν οἱ λυγμοί, οὓς πρὸ τῆς ὠρας συνεκράτει. Ἄλλ' αἴφνης ἠσχύνηθῃ διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς. Ἠγέρθη, ἀπέμπεψε τὸν κύνα, τὸν ἀπέμπεψεν ἀνοικτιρμόνως διὰ τοῦ νεύματος διὰ τῆς φωνῆς, δεικνύουσα αὐτῷ μακρόθεν τὴν οἰκίαν μὲ πρόσωπον αὐστηρὸν, οἷον ὁ ταλαίπωρος Κίς οὐδέποτε εἶδεν ἐν αὐτῇ. Κατόπιν ἀπέμαξε τάχιστα τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν χεῖρά τῆς, ἐπειδὴ ἤρχετο ἡ εἰς Παρισίους διευθυνομένη ἀμαξοστοιχία, ἐγίνωσκε δὲ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὲρ ποτε εἶχεν ἀνάγκην πάσης τῆς γενναιοτήτός τῆς.

Ἡ Κλαίρη ἅμα καπελοῦσα ἐκ τοῦ βαγονίου ἐφρόντισε νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Εἰρήνης ἀδαμαντοπώλην, ὅστις κατὰ τὸ λέγειν τοῦ πάππου εἶχε πωλήσει πρὸς τὸν Γεώργιον τὸ ἀδαμαντινον κόσμημα. Ἄν τοῦτο ἦτο ἀληθές καὶ τὰ ἄλλα ἐπίσης θὰ ἦσαν. Τόσον ἐφοβεῖτο νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ὥστε ὅτε εὐρέθη ἀπέναντι τῆς πολυτελοῦς προσόψεως τοῦ καταστήματος ἐσταμάτησε, μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ. Ὅπως φανῇ ἀτάραχος ἔστη προσποιουμένη ὅτι παρατηρεῖ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ὀλοσηρικοῦ τῶν θηκῶν τιμαλφῶν ἀντικείμενα. Ὁ βλέπων δὲ αὐτὴν κομψὴν ἐν τῇ κο-

σμία περιβολῆ της κύπτουσαν πρὸς τὴν γοητευτικὴν σπινθηρίζουσαν λάμψιν τῶν ἀδαμάντων ἠδύνατο νὰ τὴν ἐκλάβῃ ὡς γυναῖκα εὐδαίμονα ἀσχολουμένην περὶ τὴν ἐκλογὴν στολισμοῦ τινος, οὐδέποτε δὲ ὡς γυναῖκα τεθλιμμένην καὶ τεταραγμένην ἥτις μετέβαινεν ἐκεῖ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπορρήτου τοῦ βίου της.

Ἦτο ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν. Τὸν χειμῶνα κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ ὁδὸς τῆς Εἰρήνης ἔχει ἐκθαμβωτικὴν ἀληθῶς φυσιογνωμίαν. Μεταξὺ τῆς πρωῆς καὶ τῆς ταχέως ἐπερχομένης ἐσπέρας ἡ ζωὴ καταναλισκεται εἰς αὐτὰς τὰς πολυτελεῖς συνοικίας. Ταχέως διέρχονται αἱ ἀμαξαι μετὰ κρότου ἀδιακόπου, ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων δὲ ἐπικρατεῖ φιλάρεσκος σπουδὴ, θροῦς μεταξύ καὶ σισυρῶν. Ὁ χειμῶν εἶνε ἡ μόνη ζωηρὰ ἐποχὴ ἐν Παρισίοις. Ὅπως τοὺς ἴδη τις ὠραίους, εὐδαίμονας, πλουσίους τοὺς διαβολευμένους αὐτοὺς Παρισίους πρέπει νὰ τοὺς παρατηρήσῃ ὑπὸ οὐρανὸν συννεφώδη, κατάφορτον ἐκ χιόνος. Ἡ φύσις λείπει οὕτως εἰπεῖν ἐκ τοῦ πίνακος. Οὔτε ἄνεμος πνέει οὐδ' ἥλιος λάμπει. Ὑπάρκει τόσον ἀκριβῶς φῶς ὅσον ἀπαιτεῖται ὅπως τὰ πλέον ὠχρὰ χρώματα, αἱ ἐλάχισται ἀνταύγειαι ἀποκτήσωσιν ἐξαισίον ἀξίαν, ἀπὸ τῆς ἐρυθροφαίου χροιάς τῶν μνημείων μέχρι τῶν κοσμοῦντων τὰς γυναικείας ἐνδυμασίας γαγατῶν. Τὰ προγράμματα τῶν θεάτρων καὶ τῶν συναυλιῶν ἀπαστράπτουσιν ὡσεὶ φωτιζόμενα ὑπὸ τῆς λάμψεως τοῦ προσκηνίου. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα οὐδέποτε μένουσι κενά. Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι φαίνονται περιφερόμενοι χάριν τῶν προετοιμασιῶν διηνηκῶν ἑορτῶν. Τότε δὲ ἂν θλίψις τις ἀναμιγνύεται εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ τὴν κίνησιν φαίνεται πολὺ φρικωδεστέρα. Ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἡ Κλαίρη ὑπέστη βάσανον χείρονα τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ πέραν, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σαβινύ, ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκτάσει τῶν ἐρήμων πεδιάδων, ἡ ἀπελπισία της διεσκορπίζετο εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα, καὶ ἐφαίνετο κατέχουσα ὀλιγώτερον ἐν τῇ ψυχῇ της χῶρον. Ἐδῶ τὴν ἀπέπιγεν. Αἱ πλησίον αὐτῆς ἀντηχοῦνται φωναί, τὰ βήματα, αἱ ἀκούσιον ψαύσεις τῶν διαβατῶν, ταῦτα πάντα ἐπνύζανον τὸ μαρτύριόν της.

Τέλος εἰσῆλθεν...

— Ἄ, μάστιχα κυρία!... ἀκριβῶς, ὁ κύριος Φρομών... Ἐν περιδέραιον ἀδαμάντων... Δυναμέθα νὰ σὰς κατασκευάσωμεν ἐν παρόμοιον ἀντὶ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων.

Ἡ τιμὴ ἦτο κατὰ πέντε χιλιάδας φράγκων μικροτέρα ἐκείνης ἢν ἐπλήρωσεν αὐτός.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Κλαίρη;... θὰ σκεφθῶ.

Ἴδοῦσα τὴν μορφήν της, μετὰ τὸν κυανοῦν περὶ τοὺς ὀφθαλμούς της κύκλον καὶ τὴν θανάσιμον ὠχρότητα της εἰς κάτοπτρον κείμενον ἀντικρῶ,

ἐφοβήθη. Ἐξῆλθε ταχέως, ὀρθομένη καλῶς ὅπως μὴ πέσῃ.

Ὑπὸ μιάς μόνον κατειχετο ἰδέας, πῶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐκ τοῦ θορύβου, πῶς νὰ εὐρεθῇ μόνη, ἐντελῶς μόνη, ὅπως βυθισθῇ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸ βράχθρον τῶν θλιβερῶν λογισμῶν της, τῶν μελανῶν ἰδεῶν αἷτινες περιεδινοῦντο ἐν τῇ ψυχῇ της. Ὡ τὸν ἄθλιον! τὸν ἄτιμον!... Καὶ αὐτὴ νὰ τὸν παρηγορῇ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἀκόμη νύκτα, νὰ τὸν ἐναγκαλιζέται!...

Αἶφνης, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς, εὐρέθη ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ ἐργοστασίου. Ποίαν ὁδὸν ἠκολούθησεν; Ἦλθεν ἐφ' ἀμάξης ἢ πεζῇ; δὲν ἐνθυμεῖτο. Ἐνήργει ἀσυνειδήτως ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἡ συναίσθησις τῆς πραγματικότητος ἀλγινή, ἀγρία, ἐπανῆλθεν εἰς αὐτὴν ἅμα ὡς εὐρέθη ἐπὶ τοῦ προστόου τῆς κατοικίας της. Ὁ Ρίσελρ ἦτο ἐκεῖ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἀναβίβασιν δοχείων, φυτῶν καὶ ἀνθῶν εἰς τὴν κατοικίαν του διὰ τὴν λαμπρὰν ἑορτήν, ἣν ἡ σύζυγός του προητοίμαζε κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν. Μετὰ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν ὠδήγει τοὺς ἐργάτας, ὑπεβάσταζε τοὺς μακροὺς κλώνας διὰ νὰ μὴ συντριβῶσι καὶ ἐφώνει: « Ὅχι ἐτοί!... Πέρασε πλαγίως!... Πρόσεχε τὸ χαλί!... »

Ἡ τόσον πρό μικροῦ καταθλίψασα αὐτὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἠδονῆς καὶ τῆς χαρᾶς τὴν καταδιώκει καὶ μέχρι τοῦ οἴκου της. Ὡ! ἐπὶ τέλους ἦτο πολὺ σκληρὰ ἡ εἰρωνεία! Κατεξανέστη ἐνῶ δὲ ὁ Ρίσελρ τὴν ἐχαιρέτιζε πλήρως σεβασμοῦ καὶ συμπαθείας ὡς πάντοτε, αὐτὴ ἔδειξε ζωηρὰν ἐκφρασίαν ἀηδίας καὶ διῆλθεν εὐθυτενης χωρὶς νὰ τοῦ ὀμιλήσῃ, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν ἐκπληξίν δι' ἧς διεστέλλοντο κωμικῶς οἱ χονδροὶ ὀφθαλμοὶ του.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν της.

Τὴν ἐνέργειάν της διηύθυνεν ἡ ὀργή, ὀργὴ ἐντιμότητος καὶ δικαιοσύνης.

Μόλις ἀφοῦ εἰσῆλθεν, ἠσπάσθη τὰς ἀνθηρὰς παρειὰς τοῦ τέκνου της καὶ ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς μητρός της.

— Γρήγορα, μαμμά, ἐνδύσου... Ὁ' ἀναχωρήσωμεν... Ἡ' ἀναχωρήσωμεν!

Ἡ πρεσβυτίς ἠγέρθη βραδῶς ἐκ τῆς ἔδρας ἐνθα ἐκάθητο, λίαν ἀψησυχολημένη νὰ καθαρῆσιν τὴν ἄλυσιν τοῦ ὠρολογίου της, εἰσάγουσα καρφίδα εἰς ἕκαστον κρίκον μετ' ἀναριθμητῶν προφυλαξέων. Ἡ Κλαίρη μόλις κατέστειλε κίνημα ἀνηπομονησίας.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, γρήγορα!... Ἐτοίμασε τὰ βουχά σου!...

Ἡ φωνὴ της ἔτρεμεν· ὁ δὲ θάλαμος τῆς ἀτυχοῦς μονομανοῦς ἐφαίνετο αὐτῇ ἀποτρόπαιος ἀπαστράπτων ὅλος ἐκ τῆς καθαρότητος, ἥτις βαθυμῆδὸν εἶχε κατανήσει μονομανία. Διότι

εὐρίσκειτο εἰς στιγμήν ἀπαίσιον, ἐξ ἐκείνων καθ' ἃς ἡ ἐξάλειψις πλάνης τινός συνεπιφέρει τὴν ἐξαφάνισιν πασῶν τῶν ἄλλων, καὶ τότε βλέπει τις μέχρι τοῦ βάθους τῆς ἀνθρωπίνης κακοδαιμονίας. Εὐρισκομένη μεταξύ τῆς μητρὸς σχεδὸν παράφρονος, τοῦ ἀπίστου συζύγου καὶ τοῦ λίαν ἀνηλικού τέκνου τῆς, διὰ πρώτην φοράν ἔσχε συνείδησιν τῆς μονώσεώς τῆς· ἀλλὰ τοῦτο ἐνίσχυσεν ἔτι μάλλον τὰς ἀποφάσεις τῆς.

Ἐν τῷ ἅμα πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡσχολήθησαν περὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς τόσον ἐσπευμένης καὶ ἀπροόπτου ἀναχωρήσεως. Ἡ Κλαίρη ἐβίαζε τοὺς καταταραχθέντας ὑπηρέτας, ἐνέδυνε τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸ κοράσιον, ὅπερ ἐφαιδρύνετο ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς ταραχῆς. "Ἦθελε ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ἐπανόδου τοῦ Γεωργίου ὅπως αὐτὸς ἐλθὼν εὕρῃ τὸ λίκνον καὶ τὴν οἰκίαν κενήν.

Ποῦ ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ; Ἀκόμη δὲν εἶχεν ἀποφασίσει. Ἴσως εἰς μίαν θείαν τῆς ἐν Ὁρλεάνῃ, ἴσως ἐν Σαβινύ, ἀδιάφορον. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ πάντων ὄφειλε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ φύγῃ, ν' ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς προδοσίας καὶ τοῦ ψεύδους.

Εὐρίσκειτο εἰς τὸν θάλαμόν τῆς πληροῦσα τὸν ὀδοιπορικόν τῆς σάκκον, στιβάζουσα τὰ ἐνδύματα. Ὀλιβερά ἐπάσχόλησις! Πᾶν ἀντικείμενον ὅπερ μετεκίνει ἐξήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κόσμον ὀλόκληρον ἰδεῶν καὶ ἀναμνήσεων. Ἐνυπάρχει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας εἰς πάντα ὧν ποιούμεθα χρῆσιν. Ἐνίοτε τὸ ἄρωμα σακκιδίου τινός, τὸ σχέδιον ἐνὸς τριχάπτου ἤρκει ὅπως προκαλέσῃσι τὰ δάκρυά τῆς. Αἴφνης βῆμα βαρὺ ἀντήχησεν εἰς τὴν αἴθουσαν οὐ ἡ θύρα ἦτο ἡμίλειστος· ἔπειτα ἠκούσθη βῆξ ἐλαφρά, ὡς νὰ ἤθελεν ὁ εἰσελθὼν νὰ ἀναγγεῖλῃ ὅτι κάποιος εὐρίσκειτο ἐκεῖ. "Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ὁ Ῥίσερ, διότι αὐτὸς μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν κατοικίαν τῆς μετ' οἰκειότητος. Ἡ ἰδέα ὅτι ἔμελλε ν' ἀντικρύσῃ πάλιν τὴν ὑποκριτικὴν ἐκείνην μορφήν καὶ τὸ ἀπατηλὸν τῆς μειδίαμα τὴν ἐνέπνεεν εἰς αὐτὴν ἀηδίαν, ὥστε δραμοῦσα ἐκλείσει τὴν θύραν κράζουσα:

— Δὲν δέχομαι κανένα.

Ἄλλ' ἡ θύρα ἀντέστη, ἡ δὲ χονδρὰ κεφαλὴ τοῦ Σιγισμόνδου ἐφάνη μεταξύ τοῦ διανοίγματος.

— Ἐγὼ εἶμαι, κυρία, εἶπε λίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἐρχομαι διὰ νὰ μοῦ δώσετε τὰ χρήματα.

— Τὰ χρήματα; εἶπεν ἡ Κλαίρη, ἥτις δὲν ἐνεθυμῆτο πλέον διατὶ εἶχε μεταβῆ εἰς Σαβινύ.

— Σοῦτ!.. Τὸ ποσὸν τὸ ὅποιον μοῦ χρειάζεταιαι διὰ τὰς συναλλαγματικὰς αἰτινας λήγουν αὔριον... Ὁ κ. Γεώργιος ἐξερχόμενος μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπρόκειτο μετ' ὀλίγον νὰ μοῦ τὸ δώσετε.

— Ἀ, ναί!.. ἀλήθεια... Τὰς ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων!.. Δὲν τὰς ἔχω, κύριε Πλανῆ· δὲν ἔχω τίποτε.

— Τότε, εἶπεν ὁ ταμίας μὲ ἤχον φωνῆς παρὰδοξον, ὡς νὰ ἐλάλει καθ' ἑαυτόν, τότε εἶνε χρεωκοπία.

Καὶ ἐστράφη ἀπελθὼν βραδέως.

Ἡ χρεωκοπία!

Ἡ Κλαίρη ἐκάθησεν, ἔντρομος, ἐνεή.

Ἀπὸ τινῶν ὠρῶν ἐνεκα τῆς καταστροφῆς τῆς εὐδαιμονίας τῆς εἶχε λησμονήσει τὴν καταστροφὴν τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου· ἀλλὰ τώρα τὴν ἐνεθυμῆτο.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΝΑΔΕΚΤΑ

ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ὙΔΩΡ

Τί κάμνει αὐτὸς ὁ συρμός! Ἡ τελευταία αὐτοῦ καινότητος ἀπόφασις εἶνε νὰ μεταβαίνῃ τις περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, τὴν ὥραν δηλαδὴ τοῦ τεῖου εἰς ζαχαροπλαστεῖον ἐκ τῶν πεφημισμένων καὶ νὰ ροφᾷ κατὰ μικρὰς δόσεις ποτῆριον πλήρες... θερμοῦ ὕδατος!

Τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐξασφαλίζει ὡς φαίνεται, καὶ τὴν παρούσαν καὶ τὴν μέλλουσαν ὑγείαν. Ὁ συρμός τὴν φοράν ταύτην προέρχεται ἐξ Ἀμερικῆς ἀπὸ ἐξ μηνῶν ἤδη πάντες ἐν Νέα Ὑόρκη πίνουσι θερμὸν ὕδωρ. Τὰ καπηλεῖα εἶνε πλήρη φιλοποτῶν οἷτινες ἀρνοῦνται περιφρονητικῶς τὸ βράνδν καὶ ζητοῦσι ὕδωρ ἔχον θερμότητα 39 βαθμῶν τοῦ ἑκατονταβάθμου. Εἶνε τοῦτο ἔντονος ἀντίδρασις κατὰ τῶν παγωμένων ποτῶν, ἅτινα τόσον πολὺ ἐβλάψαν τοὺς Ἀμερικανούς.

Ὁ ἐφευρέτης τοῦ θερμοῦ ὕδατος εἶνε ὁ δόκτωρ Σώλσβαρν, λίαν γνωστός ἐν Εὐρώπῃ ἐκ τῶν ἐρευρῶν αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐλώδους πυρετοῦ καὶ τῆς φθίσεως. Ὁ δόκτωρ Ἐρρατμ. Κῶττερ, ὁ ἰκανώτατος τῶν μικρογράφων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐγένετο ὁ μάλλον ἐνθερμος ἀπόστολος τῶν ἰδεῶν τοῦ συναδέλφου του καὶ ἐδημοσίευσεν ὑπόμνημα περὶ τῆς θεραπευτικῆς πόσεως τοῦ θερμοῦ ὕδατος, τῆς προελεύσεως καὶ χρήσεως αὐτῆς. Αἱ ἀρισταὶ τῶν ἀγγλικῶν ἰατρικῶν ἐφημερίδων ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην τοῦ δόκτωρος Σώλσβαρν καὶ θεωροῦσιν ὡς πολὺ σοβαρὰν τὴν δίκαιαν τοῦ θερμοῦ ὕδατος. Ἡ ἐφημερίς *Lancet* τοῦ Λονδίνου ἀποκαλεῖ τὴν μέθοδον ταύτην σπουδαίαν πρόοδον ἐν τῇ ἰατρικῇ τέχνῃ. "Ω, τί κάμνει αὐτὸς ὁ συρμός!

Ὅπως ἴποτε ὅμως ἐνυπάρχει τι τὸ καλὸν ἐν τῷ συστήματι τοῦ Σώλσβαρν· ἄλλως τε δὲ ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὑπάρχει ἀξίωμα οὐτινος ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθῇ τις, τὸ ἐξῆς: «Συμφέρι πάντοτε τὸ πείραμα καὶ ἡ δοκιμὴ.» Παρέχομεν λοιπὸν διὰ βραχείων τὴν ἐξήγησιν τοῦ μέσου τοῦ πειράματος. Εἶνε τόσον εὐκόλος ἡ πόσις ἐνὸς ποτηρίου ὕδατος θερμοῦ!